

วิธีการสร้างเสียงการบรรเลง ของวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์

METHODS FOR CREATING THE SOUND OF THE RAJABHAT SAMPHAN WINDS

อดิวัชร หนาพวงศ์ไพศาล¹ ภูษิต สุวรรณมณี²
วรพงษ์ พิมพ์เสน³ อภิวัฒน์ สุริยศ⁴
Adiwach Panapongpaisarn¹, Pusit Suwanmanee²,
Worapong Pimsen³, Apiwat Suriyos⁴

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์โปรแกรมวิชาศิลปกรรมศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
² อาจารย์ประจำ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
³ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
⁴ อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Corresponding author:
อดิวัชร หนาพวงศ์ไพศาล
em_adiwach_p@crru.ac.th

Received: 11 January 2025
Revised: 9 June 2025
Accepted: 24 June 2025
Published: 31 July 2025

Citation:
Panapongpaisarn, Adiwach, *et al.* "Methods for creating the sound of the Rajabhat Samphan Winds." *PULSE: Journal for Music and Interdisciplinary Practices* 6, no. 1 (2025): 146–157.
https://so18.tci-thaijo.org/index.php/pulsejournal/article/view/vol6no1_6/adiwachpanapongpaisarn

บทคัดย่อ

วงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ เป็นวงที่เกิดจากการรวมตัวของนักศึกษา และคณาจารย์ดนตรีจากมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ จำนวน 8 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา เพื่อร่วมแสดงในคอนเสิร์ต Thai Youth Winds and Friends Season 6 เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2567 ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย บทความนี้นำเสนอแนวทางการสร้างเสียงการบรรเลงของวง โดยใช้ระเบียบวิธีเชิงปฏิบัติการ อิงแนวคิดของ Edward S. Lisk และนิพัทธ์ กาญจนะหุต ในการออกแบบกระบวนการวอร์มอัฟ เช่น การปรับเสียงโอเวอร์โทน

การใช้ฮาร์โมนีไดเรกเตอร์ การฝึกบันไดเสียง และการแบ่งกลุ่มบรรเลงคอร์ด ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การวางแผนการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบสามารถส่งเสริมสไตล์ทักษะ ความกลมกลืน และการควบคุมเสียงของผู้บรรเลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ภายใต้ข้อจำกัดด้านเวลาและความหลากหลายของสมาชิกในวง กรณีศึกษานี้จึงเป็นตัวอย่างของการจัดการวงดุริยางค์ร่วมสมัยในบริบทการศึกษาดนตรีระดับอุดมศึกษา

คำสำคัญ: วงดุริยางค์เครื่องลม, การสร้างเสียง, ราชภัฏ

Abstract

The Rajabhat Samphan Winds is an ensemble, bringing together students and music lecturers from eight distinct Rajabhat universities across Thailand: Bansomdejchaopraya Rajabhat University, Valaya Alongkorn Rajabhat University, Songkhla Rajabhat University, Thepsatri Rajabhat University, Chiang Rai Rajabhat University, Chiang Mai Rajabhat University, Udon Thani Rajabhat University, and Nakhon Ratchasima Rajabhat University. The ensemble was established with a specific goal in mind—to participate in the prestigious Thai Youth Winds and Friends Season 6 concert. This concert, which took place on August 17, 2024, at the Thailand Cultural Centre, was a significant event for the ensemble. This article presents approaches to the ensemble's sound development, employing a practice-based research methodology grounded in the pedagogical concepts of Edward S. Lisk and Niphat Kanjanahut. The warm-up and rehearsal processes include overtone tuning, the use of a harmony director, scale training, and functional chord groupings. Findings indicate that systematic rehearsal planning based on these approaches effectively enhanced performers' aural skills, ensemble cohesion, and tonal control. Despite limited rehearsal time and diverse member backgrounds, the ensemble achieved a high-quality performance. This case thus illustrates a model for contemporary wind ensemble management within the context of higher music education.

Keywords: Winds Band, Creating the Sound, Rajabhat

บทนำ

วงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ เป็นวงที่เกิดจากการรวมตัวของนักศึกษา และคณาจารย์ คนตรีจากมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ จำนวน 8 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จากการรวมตัวของนักศึกษาและคณาจารย์จากสถาบันดังกล่าวนี้ เนื่องจากได้รับเชิญจากวงดุริยางค์เครื่องลมเยาวชนไทย (Thai Youth Winds) ให้ได้เข้าร่วมเป็นวงรับเชิญในการแสดงคอนเสิร์ตเมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 2567 ณ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทยในงานคอนเสิร์ต Thai Youth Winds and Friends Season 6

จากการได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานดังกล่าวนี้ จึงทำให้คณาจารย์ได้มีการปรึกษารื้อกันในเรื่องของการจัดรายการแสดง และบทเพลงในรูปแบบต่าง ๆ โดยพบว่า คณาจารย์คนตรีในมหาวิทยาลัยราชภัฏทั่วประเทศ ต่างมีผลงานสร้างสรรค์ด้านการประพันธ์เพลงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลมเป็นจำนวนมาก อีกทั้ง คณาจารย์หลายท่านได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากหน่วยงานระดับชาติและนานาชาติ รวมถึงได้มีโอกาสนำผลงานสร้างสรรค์ด้านการประพันธ์เพลงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องลมในงานประชุมวิชาการคนตรีทั้งในระดับชาติและนานาชาติมาแล้วเป็นจำนวนมาก ดังนั้น จึงได้ทำการคัดเลือกบทเพลงที่มีความเหมาะสมกับวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ ต่อมาค่านึงถึงระยะเวลาของการฝึกซ้อม

จากนั้นการวางแผนการฝึกซ้อมในเวลาที่จำกัด อีกทั้งมีการใช้ประโยชน์จากผลงานสร้างสรรค์ที่มาจากนักประพันธ์เพลงชาวไทยและผลงานของคณาจารย์ที่เข้าร่วมวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ โดยมีการจัดรายการแสดงดังนี้

1) บทเพลงภูพาน ประพันธ์โดยอาจารย์พนมกร เตชะเถลิงผล จากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี อำนวยเพลง โดยอาจารย์วรพล พิมพ์เสน อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

2) บทเพลง Dancing in the Wind ประพันธ์โดยโยสุเกะ ฟุคุดะ ผู้อำนวยการคือ อาจารย์อภิวัฒน์ สุริยศ อาจารย์ประจำวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

3) บทเพลงนาคา ประพันธ์โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์จิณฉวีรัตน์ มั่นทรัพย์ อำนวยเพลงโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์อดิวิษฐ์ พนาพงศ์ไพศาล อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

4) บทเพลงโนรา แพนตาเซีย ประพันธ์โดยอาจารย์ภูษิต สุวรรณมณี ผู้อำนวยการคืออาจารย์ภูษิต สุวรรณมณี อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

จากรายการแสดงทั้ง 4 บทเพลง มีจำนวน 2 บทเพลงที่มาจากผลงานสร้างสรรค์ด้านการประพันธ์เพลงสำหรับ

วงดุริยางค์เครื่องลมของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้แก่บทเพลงภูพาน ที่ประพันธ์โดยอาจารย์พนมกร เตชะเถลิงผลและบทเพลงโนรา แฟนตาเซีย ที่ประพันธ์โดยอาจารย์ภูษิต สุวรรณมณี และเป็นบทเพลงที่ได้รับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ ปีงบประมาณ 2565 และผลงานได้รับการเผยแพร่ในงานประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ณ ประเทศอังกฤษ ในงาน The European Conference on Arts & Humanities 2023 นับได้ว่าศักยภาพของอาจารย์ดนตรีในมหาวิทยาลัยราชภัฏนั้นมีระดับมาตรฐานที่เทียบเท่าระดับสากลอันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพทักษะการบรรเลงของนักศึกษาดนตรีในมหาวิทยาลัยราชภัฏได้เป็นอย่างดี

จากความเป็นมาของการจัดตั้งวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ และการจัดรายการแสดงดนตรีดังกล่าว พบว่า ด้านวิธีการจัดการฝึกซ้อมมีส่วนสำคัญยิ่งต่อคุณภาพเสียงในการบรรเลงบทเพลงต่าง ๆ เหล่านั้นออกมาให้เป็นอย่างดี ภายใต้อำนาจจำกัดของระยะเวลาในการฝึกซ้อมเพียง 3 วันก่อนทำการแสดงคอนเสิร์ต เนื่องจากวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ เป็นการรวมตัวกันครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของวงการดนตรีราชภัฏในประเทศไทย อีกทั้งนักศึกษาที่มาบรรเลงร่วมกันมีความแตกต่างทั้งด้านทักษะการบรรเลง แนวคิด และคุณภาพเสียง นอกจากนี้ในแต่ละบทเพลงต่างก็มีผู้อำนวยเพลงที่แตกต่างกัน บทเพลงที่นำมาบรรเลงจึงแตกต่างกันด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น ผู้อำนวยเพลงจึงได้มีแนวคิดและแนวทางในการวางแผนและดำเนินการวิธีด้านการฝึกซ้อมการสร้างเสียงของวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ เนื่องจากคุณภาพเสียงเป็นส่วนสำคัญอันดับแรกของผู้บรรเลงที่ควรมีพื้นฐานแนวคิดเสียงที่ดีก่อนที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะในด้านอื่น ๆ ต่อไป และนำไปสู่การบรรเลงและสื่อสารบทเพลงออกมาได้อย่างไพเราะและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

เนื้อหา

วิธีการสร้างเสียงของวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ที่มีการออกแบบวิธีการเน้นทักษะการบรรเลงกันเป็นกลุ่ม (Ensemble Skill) เนื่องจากสมาชิกของวงนี้เป็นนักศึกษาที่มาจากต่างสถาบันกัน ดังนั้นคณาจารย์จึงมีวิธีการสร้างเสียงของวงโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ก่อนการวอร์มอัพดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏสัมพันธ์ เริ่มด้วยการฝึกโสตทักษะด้วยศิลปะการปรับเสียงจากโอเวอร์โทน (Art of Tuning Overtones) ตามแนวคิดของ Edwards S. Lisk

ผสมผสานด้วยแนวคิดดื่มด่ำเสียง (Immersive Sonic)¹ โดยใช้แนวคิดของนิพิต กาญจนะหุต² ซึ่งเริ่มด้วยการเริ่มเปิดเสียงที่ต่ำกว่าทูบาหรือดับเบิลเบส 1 ช่วงเสียง ค้างไว้ด้วยฮาร์โมนีไดเร็กเตอร์ (Yamaha Hd - 300) เพื่อให้สมาชิกวงอยู่ในบรรยากาศของเสียงจากนั้นให้สมาชิกในวงฯ ร้องเสียงที่ตนได้ยิน

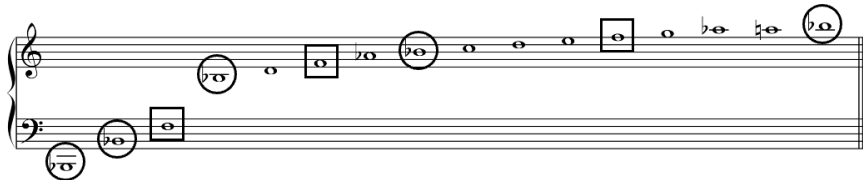
โดยเริ่มด้วยเสียง Bb พร้อมกันทุกคนด้วยเสียงที่ไพเราะพร้อมกับการฟังโอเวอร์โทนที่เกิดขึ้น โดยให้ฟังอย่างตั้งใจและร้องให้โอเวอร์โทนที่เป็นออกเตฟ (Octave) และคู่ 5 เพอร์เฟกต์ที่เกิดขึ้น จากการสั่นพ้องของเสียงร้องพร้อมของสมาชิกในวงให้มีความเรียบเนียนและเกิดคลื่นเสียงสั้นเป็นจังหวะให้น้อยที่สุด (Beatless) ตามด้วยการร้องบันโดเสียงเมเจอร์ ขึ้นคู่ 5 เพอร์เฟกต์และคอร์ดเมเจอร์ตามลำดับด้วยวงจรคู่ 4 โดยไม่กำหนดจังหวะและไม่เร่งรีบในขั้นตอนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาโสตทักษะ ทั้งนี้วิธีการที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการกระตุ้นให้เกิดการตระหนักรู้ทางการฟัง (Listening Awareness) ก่อนการบรรเลงเครื่องดนตรีซึ่งจะช่วยลดปัญหาด้านอินทอนชัน (Intonation) ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

Overtone Series for Tuning

○ = Beatless Octaves

□ = Beatless 5th

- Bb

รูปที่ 1 ตัวอย่าง Overtone Series for Tuning โดย Edward S. Lisk (2013)

2. เปิดเสียง Bb ที่ต่ำค้างไว้แล้วให้สมาชิกวงเริ่มบรรเลงเสียงยาวโดยไล่เรียงจากกลุ่ม ดับเบิลเบส ทูบา เบสคลาริเน็ตบาสซูน บาริโตนแซ็กโซโฟน ยูโฟเนียม ทรอมโบน เทเนอร์แซ็กโซโฟน ฮอว์น อัลโตแซ็กโซโฟน ทรัมเป็ต บีแฟลตคลาริเน็ต โอโบ ฟลูต ปิคโคโลและอีแฟลตคลาริเน็ต ตามลำดับ ทั้งนี้การเริ่มเสียงของแต่ละกลุ่มเครื่องดนตรีเป็นการเริ่มต้นด้วยเสียงถูกต้องตามคุณลักษณะเสียงของเครื่องดนตรี (In Tone) มีความฟังสบาย หัวเสียงไม่กระแทก อย่างไรก็ตามขั้นตอนนี้ไม่ได้มีการกำหนดจังหวะ การเริ่มเสียงในแต่ละกลุ่มเป็นการให้สัญญาณโดยผู้ควบคุมวง ด้วยการไม่กำหนดจังหวะนี้ทำให้สมาชิกวงฯ ได้อยู่ในบรรยากาศของเสียง จดจ่อกับการฟังกลุ่มที่เริ่มบรรเลง

¹ Larry R. Blocher et al., eds., *Teaching Music through Performance in Band*, vol. 9 (Chicago: GIA Publications, 2013).

² นิพิต กาญจนะหุต, อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, สัมภาษณ์โดยผู้เขียน, 4 มีนาคม 2567.

ก่อน และเมื่อผู้บรรเลงได้บรรเลงเครื่องดนตรีก็มีเวลาในการปรับเสียงให้สมบูรณ์อย่างเต็มที่ โดยยังคงให้สมาชิกตระหนักถึงเสียงโอเวอร์โทนคู่ออกเทพและคู่ 5 ที่เกิดขึ้นมีความเรียบเนียนตลอดการบรรเลง ซึ่งวิธีการนี้เป็นการเริ่มต้นจากเสียงที่ต่ำที่สุดไปยังเสียงที่สูงที่สุดของวง เพื่อให้สมาชิกวงฯ ได้ฟังจากเสียงต่ำที่มีโอเวอร์โทนมากสู่เสียงสูงทำให้เกิดเสียงที่สมบูรณ์และกังวาล (Sonority)

3. ขั้นตอนนี้เป็นการให้บรรเลงบันไดเสียง Bb โดยไม่กำหนดจังหวะและแบ่งเป็นสองกลุ่มระหว่างกลุ่มเครื่องเสียงสูงและเครื่องเสียงต่ำ โดยกำหนดให้กลุ่มเครื่องเสียงต่ำทั้งหมดบรรเลงเสียงโทนกลางค้างยาวเป็นโดรน (Drone)

และอีกกลุ่มบรรเลงบันไดเสียงเน้นการฟังชั้นคู่ที่เกิดขึ้น และจากนั้นสลักกลุ่มกันบรรเลง และบรรเลงพร้อมกัน ในขั้นตอนนี้ยังคงเปิดเสียงค้างจากฮาร์โมนีไดเร็กเตอร์เพื่อเป็นเสียงอ้างอิงให้แก่สมาชิกในวงฯ

4. ให้สมาชิกบรรเลงแบบฝึก Lip Benders โดยยังคงแบ่งเป็นกลุ่มเครื่องดนตรีตามข้อที่ 3 เพื่อให้เกิดการฟังชั้นคู่ที่มีความแตกต่างจากข้อ 3 จากการเปลี่ยนเสียงลากค้างยาวเป็นบันไดเสียง ซึ่งในบางกรณีที่มีเวลาน้อยมีการสอดแทรกลักษณะเสียง (Articulation) แบบต่าง ๆ ตามที่ปรากฏในตัวอย่าง 1 เพื่อให้สมาชิกได้ปรับลักษณะเสียงให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้แบบฝึกหัดจากตัวอย่างที่ 1 เรียงเรียงเสียงประสานเพิ่มเติมให้เป็นฐานของการฟังชั้นคู่ อย่างไรก็ตามยังคงมีการเปิดเสียงค้างจากฮาร์โมนีไดเร็กเตอร์กำกับติดตามไปด้วย เพื่อให้สมาชิกยังคงอยู่ในบรรยากาศของการฟังอย่างต่อเนื่อง

ตัวอย่างที่ 1 (รูปที่ 2) Lip Bender โดย Ray E. Cramer เรียบเรียงเสียงประสานโดยอดิวัชร
พนาพงศ์ไพศาล (2567)

Lip Benders

Warm-ups for Wind (Edit Harmony)

Compiled and arranged by Frederick C. Ebbs

Edited by Ray E. Cramer

Edit Harmony by Adiwach Panapongpaisarn

No.2

No.4

รูปที่ 2 ตัวอย่างที่ 1 Lip Bender โดย Ray E. Cramer เรียบเรียงเสียง
ประสานโดยอดิวัชร พนาพงศ์ไพศาล (2567)

Grand Master Scale

Edward S. Lisk

1 C (C Concert) 7 F (F Concert)

7 B $\flat$ (B $\flat$ Concert) 8 E $\flat$ (E $\flat$ Concert)

13 A $\flat$ (A $\flat$ Concert) 14 D $\flat$ (D $\flat$ Concert)

19 G $\flat$ (G $\flat$ Concert) 20 C $\flat$ (C $\flat$ Concert)

25 E (E Concert) 26 A (A Concert)

31 D (D Concert) 32 G (G Concert)

รูปที่ 3 ตัวอย่าง Grand Master Scale โดย Edward S. Lisk (1998)

Group 1: 8th (Octave)

Group 2: 3rd

Group 3: 5th

Group 4: 1st

โดยเริ่มจาก Bb Major จากนั้นต่อเนื่องไปยังคอร์ดเป็นวงจรรู้ 4 จนครบวงจร เพื่อสมาชิกได้ใช้ทักษะการฟังและคุ้นชินกับหน้าที่ของแต่ละกลุ่มได้รับ อีกทั้งการใช้ Grand Master Scale ทำให้สมาชิกได้เตรียมตัวและเห็นโน้ตก่อนเริ่มบรรเลงในทุก ๆ คอร์ด อย่างไรก็ตามหากมีเวลาผู้อำนวยเพลงสามารถสลับกลุ่มตามหน้าที่ได้ และสามารถกำหนดหน้าที่การบรรเลงคอร์ดประเภทต่าง ๆ เพื่อสร้างความคุ้นชินให้แก่สมาชิกวงฯ ดังนี้

Major

Group 1: 8th (Octave)

Group 2: 3rd

Group 3: 5th

Group 4: 1st

Minor

Group 1: 8th (Octave)

Group 2: minor 3rd

Group 3: 5th

Group 4: 1st

Half และ Fully Diminished 7th

Group 1: Minor 7th และ Diminished 7th

Group 2: minor 3rd

Group 3: Diminished 5th

Group 4: 1st

Dominant 7th

Group 1: Minor 7th

Group 2: 3rd

Group 3: 5th

Group 4: 1st

Major 7th

Group 1: Major 7th

Group 2: 3rd

Group 3: 5th

Group 4: 1st

แต่อย่างไรก็ตามแนวทางของการฝึกทักษะการฟังคอร์ดของวงดุริยางค์เครื่องลมราชภัฏ
สัมพันธ์ มีการใช้ซีควเอนซ์คอร์ด (Chord Sequence) ซึ่งเป็นการเรียนรู้คอร์ดในรูปแบบต่าง ๆ
เป็นโครมาติก โดยอดิวิษฐ์ พนาพงศ์ไพศาล (2567) ดังรูปที่ 4 และ 5

Sequence 1

	Major	Minor	Diminished	Major
--	-------	-------	------------	-------

Step1   Step2   Step3   Step4

รูปที่ 4 การใช้ซีควเอนซ์คอร์ดในรูปแบบโครมาติก
โดยอดิวิษฐ์ พนาพงศ์ไพศาล (2567)

Sequence 2

	Major	Minor	Sus 4	Major
		(2nd Inversion)		

Step1   Step2   Step3   Step4

รูปที่ 5 การใช้ซีควเอนซ์คอร์ดในรูปแบบโครมาติก
โดยอดิวิษฐ์ พนาพงศ์ไพศาล (2567)

ในบางกรณีหากมีเวลาการวอร์มอัศจรรย์ขึ้น มีการผสมผสานการบรรเลงคอร์ดจาก Grand
Master Scale และซีควเอนซ์คอร์ด เพื่อให้สมาชิกของวงฯ ได้ฝึกใช้ทักษะการฟังด้วยแนวทางที่
หลากหลายภายใต้เวลาที่จำกัดอย่างคุ้มค่า โดยขั้นตอนนี้มีการสลับเปิด-ปิดเสียงลากยาวจากฮาร์
โมนีไดเร็กเตอร์เป็นระยะ เพื่อให้สมาชิกวงได้ใช้ทักษะการฟังของตนเองและสร้างความมั่นใจให้แก่
ตนเองในการบรรเลงคอร์ดประเภทต่าง ๆ

สรุป

การวอร์มอัพของวงดุริยางค์เครื่องราชภัฏสัมพันธ์มีการวอร์มที่มีแบบแผนแต่ให้การยืดหยุ่นภายใต้ข้อจำกัดด้านระยะเวลาของการซ้อม เพื่อให้ให้นักศึกษาที่มาจากต่างสถาบันได้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกัน การปรับตัวในการใช้ชีวิตร่วมกัน และได้รับการพัฒนาทักษะการบรรเลงกลุ่มร่วมกันให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งได้เรียนรู้เทคนิคการวอร์มอัพที่มีความหลากหลายและมีการปรับเปลี่ยนไปตามข้อจำกัดแต่ยังคงยึดหลักการและวัตถุประสงค์ของการบรรเลงรวมกลุ่มกัน อย่างไรก็ตามสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่าผู้อำนวยการจะมีการใช้ฮาร์โมนีได้เร็วกว่าเดือรตลอดการวอร์มอัพ เนื่องเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยกระตุ้นการตระหนักรู้ในการฟังให้แก่สมาชิกวงได้เป็นอย่างดีร่วมกับแนวคิดตีต๋มต่ำเสียง โดยนิพัต กัญจนะหุต เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ในการวอร์มอัพที่มีประสิทธิภาพอย่างสูงสุด

รายการอ้างอิง

นิพัต กัญจนะหุต. อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สัมภาษณ์โดยผู้เขียน, 4 มีนาคม 2567.

Cramer, Ray. *Lip Benders*. Nicholasville, KY: Curnow Music Press, 1997.

Blocher, Larry R., Eugene Migliaro Corporon, Ray Cramer, Tim Lautzenheiser, Edward S. Lisk, and Richard Miles, eds. *Teaching Music through Performance in Band*. Vol. 2. Chicago: GIA Publications, 1998.

———. *Teaching Music through Performance in Band*. Vol. 5. Chicago: GIA Publications, 2004.

———. *Teaching Music through Performance in Band*. Vol. 9. Chicago: GIA Publications, 2013.

Blocher, Larry R., Eugene Migliaro Corporon, Ray Cramer, Tim Lautzenheiser, Edward S. Lisk, Richard Miles, and Andrew Trachsel, eds. *Teaching Music through Performance in Band*. Vol. 9. Chicago: GIA Publications, 2021.